

ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ: ತಾತ್ತ್ವಿಕ ವಿಚಾರ

ಡಾ. ನಾರಾಯಣ ಕ್ಷಾಸಂಬಳಿ, ಕನ್ನಡ ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು,
ಆರೋ.ಬಿ.ಎ.ಎನ್.ಎಂ.ಎಸ್. ಪ್ರಫಾಮ್ ದಜ್‌ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು

ಪೀಠಿಕೆ: ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಮಾನವನ ನಡುವೆ ಒಂದು ಸಾವಯವ ಸಂಬಂಧ ವಿರ್ಚಣ್ಣಾಗ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿನಿಮಾಳಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ನಿರ್ಮಾರ್ತ ಮಾನವನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ಜೀವನ ವಿಧಾನಗಳೇ ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡವು. ಜೊತೆಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳ ಕುರಿತು ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳು ನಡೆಸಿರುವ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಆ ಸಂಭರ್ಣದ ರಾಜಕೀಯ ದುರುದ್ದೇಶದ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ನಡೆಸಿರುವುದರಿಂದ ಇಂದು ನಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿ ಸಮಾಜದ ಮಾನವನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಮರುಚಿಂತನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವಿದ್ದೇವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂದರೆ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಕುರಿತದ್ದು ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನದ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಗತಕಾಲದ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದು ಒಂದೇ ಚರಿತ್ರೆ ಆಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಒಳಗೆ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಇರುವ ಹಾಗೆ ಚರಿತ್ರೆಗಳು ಹಲವು ಇವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂಗತಿಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವಲೋಕಿಸುವುದಾದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮುದಾಯಕ್ಕೂ ತನ್ನದೇ ಆದಂತಹ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದ, ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾದ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಆದಿವಾಸಿ ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಸಮುದಾಯಗಳ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿಜಾರಗಳೆಂದರೆ ಅವು ಅಲ್ಕಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕಗೊಳಿಸಲಾದ, ನಿಷೇಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ ಅಥವಾ ಸಮಾಜದ ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಲಾದ ಜೀವನವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಸಂಗತಿಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಈ

ರೀತಿಯ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಮಾನವನ ವಿಕಾಸದ ಆದಿಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಿನ್ನಲೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಭಾರತದಂತಹ ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವಿನ ಮಾನವನ ವರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಅರಿಯಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಭಾರತವೆಂಬುದು ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಬುಡಕಟ್ಟಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ದೇಶ. ಇಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವೆ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿದ್ದು. ಭೋಗೋಳಿಕವಾಗಿ ಒಂದೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಭಾಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವು ಹಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿ, ಉಡುಗೆ, ಭಾಷೆ, ಬಣ್ಣ, ದೇವರು, ಧರ್ಮ ಮುಂತಾದವು.

ಹಾಗೆಯೇ ಕನಾಟಕವನ್ನು ಭೋಗೋಳಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶವೆಂದು ಪರಿಭಾಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡಿಗರೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವರು ಅಥವಾ ಒಂದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತಗೊಂಡವರು ಎಂದು ಪರಿಭಾಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಭಿನ್ನ ಸಮುದಾಯಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಸಮಾಖಗೊಂಡಿರುವುದೇ ವಿಶೇಷ. ಈ ರೀತಿಯ ಭಿನ್ನ ಸಮುದಾಯಗಳು ರೂಪಿಸುವ ಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೇ ರೂಪಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದು ಈ ದೇಶದ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯೂ ಹೌದು. ಇಂತಹ ಬಹುಶ್ಚ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿವೆ. ನಮ್ಮ ನಡುವಿನ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಬುಡಕಟ್ಟಗಳು ಆಧುನಿಕ ನಾಗರಿಕತೆಯಿಂದ ದೂರ ಇದ್ದ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ನಂಬಿಕೆ. ಆಚರಣೆ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಮನುಷ್ಯ ಮೂಲತಃ ಆದಿಮವಾಗಿ ಬುಡಕಟ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದವನು. ಆ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಬುಡಕಟ್ಟ ಸಮುದಾಯಗಳ ಕುರಿತು ತಿಳಿಯುವುದು ಎಂದರೆ ಮಾನವ ವಿಕಾಸದ ಕುರಿತ ತಿಳಿಯುವಿಕೆಯೇ ಆಗಿದೆ.

ಬುಡಕಟ್ಟ ಸಮುದಾಯಗಳ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಗತಿಗಳ ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುವ ಮೌದಲು ‘ಸಂಸ್ಕೃತಿ’ ಎಂದರೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸೋಣ. “ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂಬುದು ಮೂಲತಃ ಒಂದು ರಚನೆ ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಒಂದು ಪರಿಕಲ್ಪನೆ. ಕನ್ನಡದ ‘ಸಂಸ್ಕೃತಿ’ ಎಂಬ ಪದವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ ‘ಕಲ್ಪರ್’ (ಅಣಂಟಣಂಡಿ) ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಸಂವಾದಿಯಾಗಿ 20ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದ ಒಂದು ಪರ್ಯಾಯ ಪದ.”¹ ಅಮೇರಿಕದ ಖ್ಯಾತ ಮಾನವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ‘ಮೆಲ್ಲಿಲ್ಲೆ ಜಿ.ಹಸೆನ್‌ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ವಿಟ್ಸ್’ “ಪ್ರೋಣ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ನಿರ್ಮಿತ ಭಾಗವೇ

ಸಂಸ್ಕೃತಿ.ಮಾನವ ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳೇ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯ ಜೀವಿಸುವ ಕಡೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ತಾನಾಗೇ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ.”² ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾನೆ.
 “ಡಬ್ಲ್ಯೂ.ಜಿ. ಸುಮುರ್ ಎಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮಾನವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಅದೊಂದು ‘ಲೋಕರೂಢಿ’ ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಡಮೂಡುವ ಲೋಕರೂಢಿಗಳು ಹಲವಾರು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಲೋಕರೂಢಿಗಳು ಜೀವವಿರೋಧಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಜೀವಪರವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಸಮೂಹಕ್ಕೆ ಮಿಡಿಯಬಲ್ಲ ಆಚರಣೆಗಳು ಎಷ್ಟಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅಪ್ಪೇ ಜೀವವಿರೋಧಿ ಕೆಲವು ಇರುತ್ತವೆ”³ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮನುಷ್ಯಜೀವಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಇರುವ ನೈಸರ್ಗಿಕವಾದ ಬದುಕಿನ ಲಾಯಗಳ ಒಟ್ಟು ವಿನ್ಯಾಸವೇ ‘ಸಂಸ್ಕೃತಿ’. ಇನ್ನು ಭಾರತದಂತಹ ದೇಶವನ್ನು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಒಂದೇ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಬಹುಧಮ್ಯ, ಬಹುಭಾಷೆ, ಬಹು ಆಹಾರಪದ್ಧತಿ ಮುಂತಾದ ಬಹು ಜೀವನವಿಧಾನಗಳೇ ಈ ನೆಲದ ಜೀವಾಳವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ‘ಸಂಸ್ಕೃತಿ’ ಎಂಬುದನ್ನು ‘ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿ’ ಎಂಬ ವಿಶಾಲವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂದಾಗಲೂ ಅಪ್ಪೇ ಅದು ಹಲವು ಸಮುದಾಯಗಳ ಬದುಕುವ ವಿಧಾನಗಳ ಮೊತ್ತ ಅಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಕುಶೂಹಲಕರವಾದ ಬದುಕಿನ ವಿಧಾನಗಳು ಕಾಣಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಕುರಿತು ಖ್ಯಾತ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮಾನವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ಆಲೆಡ್ ಲಾಯಿಸ್ ಕ್ರೋಬರ್ ಅವರು “ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲಿಸಿದ್ದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತಾಡುವ, ಒಬ್ಬ ಮೂಲಪುರುಷ, ಒಂದು ಆದಿದ್ಯವ, ಒಬ್ಬ ಸರ್ವಾನುಮತದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ, ಏಕಪ್ರಕಾರವಾದ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಕಾರಣದ ಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಮತ್ತು ಸಮಾನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಸುಸಂಘಟಿತ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಜನರ ಸಮೂಹ”⁴ ಎಂದರೆ; ಧೀರೇಂದ್ರನಾಥ್ ಮಜುಂದಾರ್ ಅವರು “ಒಂದೇ ಹೆಸರು, ಒಂದೇ ಭಾಷೆ, ಒಂದೇ ಭೂಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಸಮುದಾಯಗಳು ಸ್ಥಗಿತ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನ ಶ್ರೇಣಿಕರಣ ಪದ್ಧತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ”⁵ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಆದಿವಾಸಿ

ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಭಿನ್ನತೆಗಳು ಸಹಜವೆಂಬಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ತಿನ್ನವ ಅಹಾರ, ಉಡುವ ಬಟ್ಟೆ, ನಂಬಿಕೆ, ಮಾಡುವ ಆಚರಣೆ, ಪ್ರಾಜಿಸುವ ದೇವರು, ಆಡುವ ಭಾಷೆ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ‘ಲಾಪಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಲೆ’ಗೆ ಬರೆದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ ಅವರು ಘಾನ್ಸಿ ಬೋಯಸ್ (ಕೆಡಿಟಿಟಿಡ ಇರಬೇ) ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿ (ಅಣಂಟಣಾಡಿಜ ಜಿಟಿಜ ० ಅಣಂಟಣಾಡಿಜ) ಚರ್ಚಿಯನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾ “ವಿವಿಧ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ವಿಂಗಡಣೆಗೊಳಗಾದ ಮನುಷ್ಯಸಮಾಜವು ತನ್ನ ವಿಭಜಿತ ನೆಲೆಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದದ್ದು ಒಂದು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸಂಗತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯಸಮಾಜದ ಬಳಳಣಿಗೆಯ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಚಾರಿತ್ರೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಲಾಪವಿಭಾಗೀಕರಣಕ್ಕೂ ಒಂದು ಚಾರಿತ್ರೆ ಇದೆ. ಹಿಂಗೆ ‘ಸಂಸ್ಕೃತಿ’ ಎನ್ನುಪ್ರದು ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವುದು ಹಲವು ಲಾಪಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಂದಲೇ” ६ ಆ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಅಲೆಮಾರಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಲಾಪಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳೆಂದೇ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಪ್ರಥಾನಾಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಲಾಪಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಇವೆ ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಮೇಲ್ಯೌಟಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಣೀಕೃತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಂತೆ ಕಾಣಲುತ್ತದೆ. ಹಲವು ಭಿನ್ನ ನೆಲೆಗಳು ಸೇರಿ ಒಂದು ‘ಸಂಸ್ಕೃತಿ’ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪಬಹುದಾದರೂ ಭಿನ್ನ ನೆಲೆಗಳನ್ನೇ ಲಾಪ (ಹಾಫ್) ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಪ್ಪಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವುದೇ ‘ಸಂಸ್ಕೃತಿ’ ತಾನು ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವಾಗ ಲಾಪ ಹಾಗೂ ಪ್ರಥಾನ ಎಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಾನ, ಲಾಪ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಂಖೋಧನ ಪರಿಭಾಷೆಗಳಷ್ಟೇ.

ಸಾಂಸ್ಕೃತರಣಗೊಂಡ ಧರ್ಮದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯಗಳು ಹಾಗೂ ಯಾವುದೇ ಸಾಂಸ್ಕೃತಧರ್ಮದ ಚೌಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಹೊರಗೆ ಇದ್ದು ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಸಮುದಾಯಗಳು; ಇವರಡರಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪವಾದ ಜೀವನವಿಧಾನವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಇತರೆ ಸಮುದಾಯಗಳಿಂದ ಬೇರೆರೆಟ್ಟಿ ಜನಾಂಗಗಳಾದ ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಸಮುದಾಯಗಳೂ ಅಂತರಿಕವಾಗಿ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿಂದಲೇ ಶಾಂತಿತ್ವದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೊರಗ, ಮೇರ, ಸೋಲಿಗ, ಜೇನುಕುರುಬ, ಕುಡಿಯರು, ಹಸಲರು, ಹಾಲಕ್ಕಿ,

ದಕ್ಷಲ, ಲಂಬಾಣಿ, ಕೊರವ, ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಕ್ವಾದ ಜೀವನವಿಧಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಈ ಬುಡಕಟ್ಟಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥಿಕರು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ನಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಜೊತೆಗೆ ತನ್ನ ಮೂಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಪುರಾಣ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಆ ಸಮುದಾಯಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಾನಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳೇ ಆಗಿದ್ದ ಅವಾಗಳನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಆದುನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮೌಲಿಕ ಕಥನಗಳಾಗಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

“ಭಾರತದ ಜರಿತ್ತೆಕಾರನೆಂದರೆ ಅವನೋಬ್ಬ ಮಂತ್ರವಾದಿ. ಭಾರತದ ಜನ ಸಮುದಾಯಗಳು ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ವಲಸೆ ಹೋದವು. ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆ ಮುಂತಾದ ಜೀವನವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳದೆ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ”⁷ ಎಂದು ಘ್ರಾನ್ಸನ ಶ್ರೀತ್ಯಿಯನ್ ಪಾದಿ ಅಭ್ಯೇಜೆ. ದುಬಾಯಿಸ್ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದಂತಹ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಬುಡಕಟ್ಟಿಗಳಿಂದ ವಿಫಱಿತವಾಗಿರುವ ಸಮಾಜವನ್ನು ಅದರ ಜರಿತ್ತೆಯನ್ನು ನಾವು ಕೇವಲ ಕೆಲವೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಅಥವ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. (ಲುದಾಹರಣೆಗೆ: ಗಾಂಧಿ, ನೆಹರು, ತಿಲಕ, ಪಟೇಲ್ ಮುಂತಾದವರು ನಡೆಸಿದ್ದ ಮಾತ್ರ ಜರಿತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ದಾಖಿಲಾಗಿರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮದ ಜರಿತ್ತೆ). ದುರಂತ ಸಂಗತಿಯಿಂದರೆ ಭಾರತೀಯ ಜರಿತ್ತೆಯನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಗಣ್ಯ (ಜಟಿಣಾಜ) ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದಲೇ ಬರೆಯಲಾಗಿದೆ. “ಆದರ್ಥವಾಯ ಕಾರ್ಯ ಜಟಿಣತೆಯ ಭಾಗವೆಂದು ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಎಲ್ಲೆಟಿಸ್ಟ್ ಇತಿಹಾಸ ಬರವಳಿಗೆಯ ಕ್ರಮವು ಸ್ಥಳೀಯ ಎಲ್ಲೆಟ್(ಗಣ್ಯವ್ಯಕ್ತಿ) ಗಳು ಜನರನ್ನು ದಾಸ್ಯದಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದೇಂದೆ ಕರೆದೊಯ್ದುವ ಸಾಧನವೆಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಿರುವ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅನೇಕ ನಾಯಕರು, ಉಚ್ಚವರ್ಗದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅಥವಾ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಾನ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿದವು. ವಸಾಹತುವಿರೋಧ ಸ್ವರೂಪದ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಎಲ್ಲೆಟ್ಗಳು, ಉಚ್ಚವರ್ಗದವರು ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೋರಾಟಗಳ ವಕ್ತಾರರಾದರು. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಎಲ್ಲೆಟ್ಗಳು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಡಳಿತ ಶಾಹಿಯೊಂದಿಗೆ ಇಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಹಭಾಗಿತ್ವದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಡಲಾಯಿತು. ಉಚ್ಚವರ್ಗಗಳ ಶೋಷಕರ ಪರವಾದ ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳನ್ನು ಈ ಜನವರ್ಗಗಳ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಾಗಿ

ಹೋರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ ಎಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೋರಾಟವು ಜಿಂಬಿಸಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಎಲ್ಲೆಟ್ಟಳ್ಳಿಂದ ರೂಪಿತವಾದ ಈ ಬಗೆಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನೇ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಯಿತು.”⁸ ಇನ್ನೊಂದು ನಾವು ನಮ್ಮ ತಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಅಥವಾ ತುಂಬಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕಗಳು, ಕೋಟಿಗಳು, ವೈಭವೋವೇತ ಅರಮನೆಗಳು, ಅದರೊಳಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದವರ ವೈಖೋಗದ ಬದುಕು, ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಯುದ್ಧಗಳು, ಅದರಲ್ಲಿ ಮಡಿದವರು, ಅವರ ಸಲುವಾಗಿ ನೆಟ್ಟ ವೀರಗಲ್ಲಗಳು ಮುಂತಾದವು ಭಾರತದ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಚರಿತ್ರೆ. ಇವುಗಳ ಹೂರತಾದ ಭಾರತೀಯ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಅಲ್ಕಿತರು. ಅಂಚಿಗೆ ಸರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬುಡಕಟ್ಟಿಗಳು, ಅಲೆಮಾರಿಗಳು, ದಲಿತ ಅಸ್ತ್ರಕೃತ ಮುಂತಾಗಿ ಕರೆದಿರುವ, ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜನಸಮುದಾಯಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ಉಳಿಗಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ, ಪಾಳೇಗಾರರ ವಿರುದ್ಧ, ಬ್ರಿಟಿಷರ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಿದ ಸಂಗತಿಗಳ ಜನರ ಚರಿತ್ರೆ, ಇದು ಉಚ್ಚವರ್ಗದವರ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಅರಮನೆ ಕೋಟಿಕೊತ್ತಲಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚರಿತ್ರೆ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನೇ ನಾವು ಸ್ವಪ್ನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ದೇಶದ ಜನಸಮುದಾಯಗಳು ರೂಪಿಸಿರುವ ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಹಿನ್ನಲೇಗೆ ಸರಿಸಿ ಉಚ್ಚವರ್ಗಕ್ಕೇಂದ್ರಿತ ಏಕಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಿಸಿದ್ದಾಗಿ ಹೇರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಇಂದಿಗೂ ಜಾರಿಯಲ್ಲವೆ. ಇಂತಹ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ನಾವು ಮತ್ತೆ ಜನಸಮುದಾಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಭಾರತದ ಸಮಾಜ ಕೇವಲ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಮುದಾಯದಿಂದ ರೂಪಗೊಂಡಿರುವಂಫದ್ದಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಾಮಿರಾರು ಜಾತಿಗಳು ಇರುವ ಹಾಗೆ, ಹಲವು ಜೀವನವಿಥಾನಗಳು, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು, ಚರಿತ್ರೆಗಳು ಹಲವು ಇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಹಲವು ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡೇ ಭಾರತವನ್ನು ಹಾಗೂ ಅದರ ಒಟ್ಟು ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವೈದಿಕಶಾಹಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪುರಾಣಗಳು, ಆ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸಂಗತಿಗಳು, ಪಾಠ್ಯಗಳನ್ನು ಇಡೀ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಸಮುದಾಯಗಳೂ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತೆ ಹೇರಲಾಗಿದೆ. ಇವು ಅಲೀಖಿತ ಸಂವಿಥಾನವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವನ್ನು ಆಳುತ್ತಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ ಇವನ್ನೇ ಜಾಗತಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ

ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿಯೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಂತೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೋಡಿದರೆ, ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಪೂರ್ವದೇಶಗಳಿಗೆ ನಂಬಿಸಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರತದ ಮೇಲ್ಗಳ ದವರು ಮಾಡಿದ್ದ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟ ಎಂದು ನಂಬಿಸಿ, ಮೇಲ್ಪಾಠಿ ಎಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಮುದಾಯ ತಾನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ಜೀವನವಿಧಾನವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲ ಜೀವನವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕನಿಷ್ಠವೆಂದು ತಿರಸ್ಕಾರ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಅಥವಾ ಎರಡನೆ ದರ್ಜೆಯಾಗಿ ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಇದು ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬುಲ ಜಾತಿಗಳು ಇತರೆ ಆದಿವಾಸಿ, ಅಲಕ್ಷಿತ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಕುಗ್ಗಿಸಿರುವ ಕ್ರಿಯೆ ಎದ್ದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಮುಖ ಕಾಲಘಟ್ಟವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾದ ಎಪ್ಪತ್ತರ ದಶಕದ ತರುವಾಯ; ಭಾರತೀಯ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿತ ಸಮುದಾಯಗಳ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಮೂಲಕ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ, ಸಭಾಲ್ಯಾನ್ ಅಧ್ಯಯನಗಳು, ಚರ್ಚೆಗಳು ಮುಂಚೊಣಿಗೆ ಬಂದಕಾರಣ ಸಮುದಾಯ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಬಹಳವು ವಿಶೇಷತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಅಡಿ ಟಿಪ್ಪಣಿ :

1. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ, ರಹಮತ್ ತರೀಕರೆ, ಕನಾರಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಬೆಂಗಳೂರು, 2008, – ಪು 6.
2. ಉಪಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮಾಲೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ–ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ, ಕನಾರಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಬೆಂಗಳೂರು. 1993.
3. ಕನ್ನಡ ವಿಷಯ ವಿಶ್ವಕೋಶ, ಜಾನಪದ, ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆ, ಮೈಸೂರು 22, 2006, ಪು 1127.
4. ಕನ್ನಡ ವಿಷಯ ವಿಶ್ವಕೋಶ, ಜಾನಪದ, ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, 2006, ಪು 881.
5. ಕನ್ನಡ ವಿಷಯ ವಿಶ್ವಕೋಶ, ಜಾನಪದ, ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, 2006, ಪುಟ 882,

6. ಉಪಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಲೆಗೆ ಬರೆದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ. ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ 1993, ಪು. 16.
7. ಜಾನಪದ ಕನಾಫಟಕ, ಹಿಂದೂ ಮ್ಯಾನಸ್ರೋ ಅಂಡ್ ಕಸ್ಟಮ್ಸ್ ಬರೆದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ—ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಎ.ಎಸ್. ಪ್ರಭಾಕರ್, ಪು. 148.
8. ಕೆಳವರ್ಗಗಳ ಪ್ರತಿಭಟನೆ: ಸಬಾಲ್ಪನ್ ಚರಿತ್ರೆ, ವಿಜಯ ಪೂರ್ಣಕ್ಕೆ ತಂಬಂಡ, ಕನ್ನಡ ಏ.ವಿ.ಹಂಪಿ. ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ 2002, ಪು. 40.